

iber:Camera

**Orquestra Simfònica
SWR de Stuttgart**

Trio Ludwig

Eliahu Inbal
director

Beethoven
Bruckner

RAMÓN BILBAO

DILLUNS 19 DE NOVEMBRE DE 2018, 20.30H
L'AUDITORI

AVÍS IMPORTANT / AVISO IMPORTANTE / IMPORTANT NOTICE

*Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI***

*Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO***

*To enjoy the music we need: **SILENCE***

SI US PLAU / POR FAVOR / PLEASE

Contingueu els estossecs

Contengan la tos

Contain your coughs

Mòbils apagats

Móviles apagados

Mobile phones switched off

Alarmes desconnectades

Alarmas desconectadas

Alarms disconnected

Moltes gràcies / Muchas gracias / Many thanks

El Trio Ludwig ens dóna totes les garanties per a la interpretació del Triple Concert de Beethoven, una obra que requereix conciliar l'esperit cambrístic amb el virtuosisme que es demana als solistes.

Les simfonies de Bruckner són peces profundes, de sonoritats massives i estructures imponents. Estem segurs que la saviesa musical del mestre Inbal, un dels referents en aquest compositor, sabrà construir aquesta “catedral del so” que és la Simfonia Romàntica dins del magnífic espai acústic del nostre auditori.

iber:Camera

© Sagar

PROPER
CONCERT

**Orquestra Simfònica
de Düsseldorf**

Ádám Fischer, director

Mahler, *Simfonia núm. 9*

17/01/19

Dijous

20.30 H L'AUDITORI

www.ibercamera.com

Orquestra Simfònica SWR de Stuttgart
Eliahu Inbal, director

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)

Triple Concert, en do major, op. 56 (1804)

— Durada aprox. 35'

I. Allegro

II. Largo

III. Rondo alla Polacca

Solistes:

Trio Ludwig

Abel Tomàs, violí

Arnau Tomàs, violoncel

Hyo-Sun Lim, piano

Anton Bruckner (1824 – 1896)

Simfonia núm. 4, en mi bemoll major, “Romàntica”
(Ed. Nowak 1878/80)

— Durada aprox. 75'

I. Bewegt, nicht zu schnell

II. Andante quasi Allegretto

III. Scherzo. Bewegt; Trio. Nich zu schnell.
Keinesfalls schleppend

IV. Finale. Bewegt, doch nicht zu schnell

COMENTA AQUEST CONCERT AMB

#swrsymphonieorchester #eliahuinbal #trioludwig #ibercamera

ORQUESTRA SIMFÒNICA SWR DE STUTTGART

L'Orquestra Simfònica SWR de Stuttgart és el resultat de la fusió de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart (SWR) i l'Orquestra Simfònica SWR de Baden-Baden i Friburg, el setembre de 2016. Tot i ser relativament nova, l'excel·lència de l'orquestra ja ha deixat la seva empremta, conservant sempre les arrels de les tradicions musicals de les orquestres originals.

La SWR comprèn un ampli repertori que va des de la música contemporània, passant per la gran literatura simfònica fins als focus interpretatius de caire històric.

Grans directors internacionals com Christoph Eschenbach, Herbert Blomstedt, David Zinman, Peter Eötvös, Sir Roger Norrington, Ingo Metzmacher, Kent Nagano, Elisha Inbal, Michael Sanderling, Jakub Hrusa i Omer Meir Wellber van ser convidats per la SWR en les seves primeres tres temporades. Entre els solistes de primer nivell, alguns d'ells artistes residents trobem a Gil Shaham, Tzimon Barto i Antoine Tamestit.

L'orquestra ha actuat a Viena, Londres, Salzburg, Madrid, Munic, Edimburg, Barcelona, Dortmund, Varsòvia, Essen, Basilea, Frankfurt i Tallin; també és convidada regularment a festivals com l'Elbphilharmonie d'Hamburg, el Festival de Música de Rheingau, el Heidelberger Frühling, el Festival Acht Brücken a Colònia i el Musikfest Berlin, així com en gires per la Xina. Aquest any, Teodor Currentzis enceta la temporada com a primer Director Principal.

L'Orquestra Simfònica de Ràdio Stuttgart va debutar a la Temporada Ibercamera l'any 2016. Aquesta és la seva segona actuació.

ELIAHU INBAL

DIRECTOR

Eliahu Inbal va estudiar violí i composició a l'Acadèmia de Música de la seva ciutat natal, Jerusalem, abans de prosseguir la seva formació al Conservatori Nacional Superior de París, per recomanació de Leonard Bernstein.

Amb tan sols 26 anys, fou el guanyador del concurs internacional de directors Guido Cantelli de 1963. Des d'aquell moment, va començar a rebre sol·licituds per actuar com a director convidat de les principals orquestres del món. Al llarg dels anys s'ha anat perfilant com una de les personalitats més rellevants de la música dels nostres temps. El carismàtic director israelià es va donar a conèixer arreu del món gràcies als seus llegendaris enregistraments de Mahler i versions de les Simfonies d'Anton Bruckner: fou el primer a editar-les. La seva interpretació de les Simfonies de Dmitri Xostakóvitx també li han valgut reconeixements especials.

Els seus compromisos pel 2019, inclouen el seu debut a Sant Petersburg amb la Konzerthausorchester de Berlín. En el terreny operístic, Inbal ha actuat a les òperes de París, Glyndebourne, Munic, Stuttgart, Hamburg, Zuric i Madrid. L'extensa discografia d'Eliahu Inbal comprèn les integrals de Berlioz, Brahms, Bruckner, Mahler, Ravel, Schumann, Xostakóvitx, Scriabin, Stravinski, Richard Strauss i la Segona Escola de Viena.

L'any 1990, el Govern francès el va nomenar Officier des Arts et des Lettres i el febrer de 2001 va ser guardonat amb la Insígnia d'Honor d'Or de la ciutat de Viena. El 2006 va ser condecorat amb la Placa Goethe de la ciutat de Frankfurt i amb la Creu Federal al Mèrit.

Eliahu Inbal va debutar a la Temporada Ibercamera l'any 1985. Aquesta és la seva vuitena actuació.

TRIO LUDWIG

ABEL TOMÀS, VIOLÍ

ARNAU TOMÀS, VIOLONCEL

HYO-SUN LIM, PIANO

Creat l'any 2009, el Trio Ludwig està considerat com una de les millors formacions de cambra de l'actualitat.

Està format pels germans Abel Tomàs al violí i Arnau Tomàs al violoncel, fundadors i membres del cèlebre Quartet Casals i la pianista Hyo-Sun Lim, guanyadora de nombrosos concursos internacionals entre els quals destaquen el "Reina Elisabeth" de Brussel·les, a més d'una llarga experiència en la música de cambra. El Trio té com a vocació principal aprofundir en l'obra de Beethoven. A més d'haver interpretat la integral dels seus trios en diverses ocasions, també ha enregistrat un primer CD amb els *Trios núm. 1, op. 1 i l'op. 97 "Archiduc"* i un segon amb el *Triple Concert*, interpretat juntament amb l'Orquestra Simfònica de La Corunya dirigida per Víctor Pablo Pérez; aquestes produccions van obtenir la "E" que la Revista Scherzo atorga mensualment als discs considerats excepcionals.

El Trio ha actuat en nombroses sales i festivals tant a Europa com a Àsia, entre les quals destaquen el Festival Internacional d'Orlando, el Festival Internacional de Panticosa, el Festival Pórtico de Zamora, el Festival de Cadaqués, el Música-Musika de Bilbao, el Palau de la Música Catalana, l'Auditori de Girona, l'Auditori Nacional de Madrid i el LG Arts Center de Seul, a més d'interpretar com a solistes el *Triple Concert* de Beethoven amb l'Orquestra Simfònica de Tenerife, la del Vallès i la d'Euskadi, dins el marc de la "Quincena Musical" de San Sebastián. El 2018, el Trio està realitzant una extensa gira per Alemanya i Espanya interpretant aquest concert amb la SWR, dirigida per Eliahu Inbal.

El Trio Ludwig va debutar a la Temporada Ibercamera l'any 2013. Aquesta és la seva segona actuació.

OBC

**ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA**

**EL SOMBRERO DE TRES
PICOS DE FALLA**
I LA GUITARRA DE J.M. CAÑIZARES

30 de novembre, 1 i 2 de desembre

Kazushi Ono director
J. M. Cañizares guitarra
Gemma Coma-Alabert mezzosoprano

La guitarra flamenca de Juan Manuel Cañizares torna a sonar amb l'OBC en un programa que inclou l'estrena de la seva última obra en memòria de Joaquín Rodrigo, un poema simfònic d'Enric Granados inspirat en la *Divina Comèdia* i el ballet més colorista i espectacular de Manuel de Falla, estrenat fa exactament 100 anys.

L'AUDITORI

auditori.cat

obc.cat

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

ALLÒ QUE ÉS VELL I ALLÒ QUE ÉS NOU

En la cronologia del catàleg orquestral beethovenià, el *Triple Concert en do major, op. 56* ocupa una posició equívoca. D'una banda, se situa enmig de l'evolució estilística que separa el *Tercer* i *Quart* concert per a piano, molt diferents entre ells. D'altra, és coetani d'una partitura totalment diferent, que hauria de marcar un abans i un després en el colossal llegat del músic de Bonn: la revolucionària *Símfonia núm. 3 en mi bemoll major, op. 55, "Heroica"*.

Durant el període barroc abundaven els concerts per a més d'un solista, tot i que la majoria estaven destinats a instruments idèntics: dos clavicèmbals, dos violins, dos oboès, dues mandolines, dues flautes, dues trompetes... Els exemples d'aquests "dobles" i "múltiples" concerts escrits per a tres o quatre instruments van seguir aquesta dinàmica: els de Vivaldi eren escrits per a tres o quatre violins, els de Bach per a tres o quatre clavicèmbals, els de Telemann per a tres oboès o tres trompes i així fins a arribar a Mozart i al seu *Concert per a tres pianos i orquestra*. Els concerts per a grups mixtos van afavorir combinacions insòlites, com violí i orgue, flauta o oboè i violí, clarinet i fagot, i moltes altres - els catàlegs de Telemann i Bach en són un exemple - que arribarien fins al Classicisme vienes amb compositors com Johann Michael Haydn (viola i teclat), Carl Ditters von Dittersdorf (violí i contrabaix) i Wolfgang Amadeus Mozart (flauta i arpa).

Beethoven s'encarregà de ressaltar el *Concert per a violí, violoncel i piano op. 56*, que fou el primer en tenir aquestes característiques. La idea d'utilitzar tres instruments concertants no era gaire original -com acabem de veure- però sí el fet que, en paraules de Jean R. Dane, "els tres

intèrprets havien de tenir una relació de música cambrística preestablerta". Beethoven proposava un acompanyament orquestral a un gènere, el Trio amb piano, ben conegut des de l'inici de la seva carrera; recordem que el seu op. 1 (1793-1795) consta precisament de tres tríos per a violí, violoncel i piano. Datat entre 1803 i 1804, l'experiment estilístic beethovenià va seguir la tradició de la "Simfonia concertant", forma predilecta a finals del segle XVIII a París, Mannheim i Londres que comptava amb pàgines sublimes com les de la *Simfonia Concertant per a violí, viola i orquestra en mi bemoll major, K. 364* de Mozart (1779).

Beethoven va compondre el *Triple Concert* per al seu alumne i mecenes, l'arxiduc Rodolf, fill de l'emperador Leopold II i per a dos instrumentistes de corda molt destacats: el violinista Carl August Seidler i el violoncel·lista Anton Kraft, un veritable virtuós que havia tocat amb l'orquestra d'Esterházy sota la direcció de Haydn (aquest darrer va compondre per a Kraft el seu *Concert per a violoncel i orquestra re major, op. 101*). Kraft també estava al servei del protector vienès de Beethoven, el príncep Lobkowitz. És per aquest motiu que les intervencions de les cordes solistes, en particular les del violoncel, resulten més exigents que les que Beethoven va escriure per al piano, que havia de ser tocat per un intèrpret (el jove arxiduc) menys experimentat. Després de la seva misteriosa arrencada, l'*Allegro* inicial adopta un to enèrgic sotmès als successius adornaments i variacions presentades pels solistes, sempre amb el predomini del violoncel. Destaca la inclusió d'un motiu molt similar al del *Concert per a piano núm. 3*, compost poc abans. Inusualment breu, el *Largo* sobresurt de la seva atmosfera serena i meditativa,

Retrat del compositor Anton Bruckner (Emil Orlik, 1905)

glossada pel violoncel en el seu registre agut. El moviment desemboca sense pausa en un brillant i vigorós *Rondo alla Polacca*. El *Triple Concert* va sonar per primera vegada l'any 1804 al Palau Lobkowitz i fou publicat l'any 1807. La seva estrena pública es realitzà a l'Augartensaal de Viena el maig de 1808.

Dos anys abans que Brahms estrenés la primera de les seves simfonies, el paisatge simfònic austro-germànic que a mitjans de la dècada de 1870 envoltava el naixement de la ***Simfonia núm. 4 en mi bemoll major, "Romàntica"*** de Bruckner, vivia encara sotmès en el record de l'imponent llegat beethovenià, les singulars aportacions de Mendelssohn i Schumann (tots dos responsables de la descoberta de la *Simfonia núm. 9, D. 944* de Schubert el 1839) i el camí obert en direcció wagneriana per Franz Liszt, que havia estrenat les seves simfonies *Faust* i *Dante*, el 1857.

Bruckner va compondre la seva *Quarta Simfonia* entre gener i novembre de 1874 tot i que, com va succeir en nombroses ocasions al llarg del seu accidentat cicle simfònic, dugué a terme un gran nombre de revisions. En el cas d'aquesta partitura, una de les sotmeses a una major tasca de reescriptura, el desembre de 1878, Bruckner redactà un *Scherzo* totalment nou i entre novembre de 1879 i juny de 1880 corregí gran part del *Finale*, seguint efectuant encara petites modificacions el 1886. Aquesta versió definitiva fou completada l'any 1880: és la versió que s'interpreta habitualment -així i tot, amb lleugeres divergències segons l'edició emprada- en perjudici de la versió original. Amb la *Simfonia Romàntica*, Bruckner atribueix per primera i darrera vegada, un títol a una de les seves simfonies.

El motiu de cedir a la influència de la música programàtica, que unes dècades abans havia posat de moda els poemes simfònics de Liszt, potser es va deure a creure que contribuiria a popularitzar l'obra. Fou per aquest motiu que Bruckner va idear fins i tot una ambientació detallada per al primer dels seus quatre moviments de la Simfonia: "*Ciutat medieval. Aurora. Els crits de l'alba ressonen a la part alta de les torres. Les portes s'obren. Els cavallers s'abalcancen sobre els seus cavalls ferotges. L'encantament del bosc els envolta. Murmuris al bosc. Els ocells canten*". Avui sabem que aquestes ingènues evocacions sobraven i que la *Quarta* no posseeix, tot i el seu so apel·latiu, un caràcter més romàntic que el de qualsevol de les seves simfonies.

Alimentada d'elements beethovenians, schubertians, wagnerians i fins i tot, components procedents del barroc austríac i alemany; tota l'essència bruckneriana està present en aquesta obra, la més popular juntament amb la setena de totes les simfonies signades per l'autor. No es requereix conèixer el programa literari complet per comprendre i admirar l'obra, per gaudir la bellesa eloqüent de les seves melodies, la seva lluminositat excepcional i sobirà equilibri de les seves proporcions arquitectòniques. Com apunta Max Auer: "*Els cavallers i l'Edat Mitjana*

poden suprimir-se perfectament sense que la designació de “La Romàntica” perdi sentit per això. És una Simfonia de la natura, la que tenim davant”.

Una melodia de trompa –un breu disseny de quatre notes erigit en cèl·lula motriu de tota l’obra– sobre un misteriós trèmolo de les cordes, inaugura el grandios primer moviment (*Bewegt, nicht zu schnell*), l’atmosfera del qual oscil·la entre l’epopeia i el lirisme que marquen els seus tres temes principals, els dos últims, a càrrec dels violins i violes. Un imponent treball contrapuntístic alimenta el seu curs, en el qual s’alternen colpidors corals dels metalls i poderosos crescendos amb oasis de calma, com el duo entre la flauta i el clarinet que hi ha abans del desenvolupament. El segon moviment (*Andante, quasi Allegretto*) és una mena de marxa fúnebre en forma de *lied* amb variacions; el començament enunciat pels violoncel·ls evoca el coral luterà “*Aus Tiefer Not*”.

Entre resignat i malenconiós, el clima d’aquest fragment, quallat de silencis i suggeridors diàlegs instrumentals, és hereu de l’últim Schubert i al mateix temps sembla anticipar-se al Mahler de la Simfonia “Resurrecció”.

D’extraordinària plasticitat, el fulgurant *Scherzo. Bewegt; Trio. Nicht zu schnell. Keinesfalls schleppend* podria servir com a decorat a una weberiana escena de caça. Les crides vibrants de les trompes, amplificades després per tots els metalls, es calmen en el *Trio* amb una dansa camperola proveïda d’un aroma rústic que recorda al *Ländler* que Bruckner –com després va fer Mahler– aprengué de Schubert.

El Finale: Bewegt, doch nicht zu schnell recupera l’escala monumental del començament, amb reminiscències cícliques dels segments centrals, rematades per una captivadora i majestuosa *Coda* que torna a citar, embolicat en una llum engegadora, el motiu inicial.

L’estrena de la Simfonia núm. 4 de Bruckner va tenir lloc el 20 de febrer de 1881 amb Hans Richter al capdavant de la Filharmònica de Viena. Va acollir un èxit sorprenent, fet inusual en el breu corpus simfònic de l’autor. En la seva crítica al *Neues Wiener Tagblatt*, Wilhelm Frey, expressaria amb entusiasme que “*Hi ha una riquesa d’idees en aquest cor musical, d’aquest esperit n’emana una multitud de noves combinacions que un, no es cansa mai de seguir*”.

Juan Manuel Viana
Crític Musical

PATROCINADOR PRINCIPAL

DESDE 1924

RAMÓN BILBAO

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL-LABORADORS

LA VANGUARDIA

Cat **Música**

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

L'AUDITORI

telinformática*
Soluciones Integrales

TEMPORADA IBERCAMERA AIE COL-LABORA AMB

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA|25

**#QUADERN
CULTURA**

COL-LABORA AMB NOSALTRES

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb Mònica Tarré: mtarre@ibercamera.com

SEGUEIX-NOS

ORGANITZA

Temporada Ibercamera, A.I.E.
Una producció d'Ibercamera en associació amb Ramón Bilbao.

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 433, 4t 1a
E-08036 Barcelona
www.ibercamera.com
ibercamera@ibercamera.com
T. 93 317 90 50 – F. 93 277 72 78

Edició: **Temporada Ibercamera AIE**
Disseny gràfic: **Ivó Alvarez i Anna Defez**
Impressió: **Grafiko**
Dipòsit legal: **B 26748-2018**

Ser capaz de expresar lo que las palabras no pueden. Llegar a lo más profundo del alma. Transportarte a lugares lejanos sin moverte de donde estás. Tener el poder de inspirar a las personas. Ser música. Ser vino.

EL VIAJE COMIENZA AQUÍ

[f](#) [t](#) [i](#) [www.bodegasramonbilbao.es](#)

Venturio
• CLUB •

CON EL ABONO DE IBERCAMERA
TIENES VENTAJAS EN EL CLUB VENTURIO

Ahora puedes disfrutar de las condiciones de Socios Premium en el Club Venturio de Ramón Bilbao:

- 15% de descuento en todas las compras
- Pedidos sin coste de envío

**Date de alta ya en nuestra web con el código:
RBIBERCAMERA**

WWW.TIENDA.BODEGASRAMONBILBAO.ES

 941 310 316

Promoción exclusiva para los poseedores del Abono de Ibercamera. Pedido mínimo para poder aplicar el cupón: 30 €. Fecha de validez del código: 31/12/2018.

DESDE

1924

RAMÓN BILBAO